

Arrest

nr. 147 405 van 8 juni 2015
in de zaken RvV X / VIII, X / VIII en X / VIII

In zake: **i** X
X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 18 respectievelijk 23 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2015 (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2015 met referentnummers X en X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 juli 2014 elk een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, in het bijzonder als descendente ten laste. Verzoekers dienen tevens als wettelijke vertegenwoordigers een gelijkaardige aanvraag in voor hun minderjarige zoon.

1.2. Op 15 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van elk van de verzoekers en ten aanzien van hun minderjarige zoon een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Ten aanzien van elk van verzoekers wordt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Deze vormen de bestreden beslissingen waar verzoekers op 22 januari 2015 in kennis werden gesteld.

De motieven luiden voor de weigering van verblijf van meer dan drie maanden luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. §1, 3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de belgische referentiepersoon legt betrokkene een jaaropgave 2013 voor waaruit blijkt dat zij in 2013 maandelijks 799,05 euro pensioen ontvangen heeft, aangevuld door een eenmalige jaarlijkse uitkering van 166,25 euro. Deze inkomsten kunnen niet aanvaard worden daar ze niet recent genoeg zijn. Verder werd er een betaalspecificatie van april 2014 voorgelegd waaruit blijkt dat de belgische referentiepersoon in april 2014 642,00 euro ontvangen heeft. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische referentiepersoon voor haar alleen al ver onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als zichzelf te garanderen. De referentiepersoon kan bijgevolg geen andere persoon meer ten laste nemen.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

De motieven voor de bevelen om het grondgebied te verlaten luiden als volgt:

“Artikel 7. §1. 2' : W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben op 18 respectievelijk 23 januari 2015 drie afzonderlijke doch identieke verzoekschriften ingediend, waarbij tevens wordt vastgesteld dat de bestreden beslissingen zijn gestoeld op dezelfde motieven.

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen de drie beroepen samen te behandelen en te berechten (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 16 november 2005, nr. 151.356; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending van artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Dat verweerder bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen weigert rekening te houden met de volledige inkomsten van de referentiepersoon.

Dat immers verweerder gehouden is bij de beoordeling van de aanvraag met alle bewijsstukken en de gegevens vermeld op deze bewijsstukken, op basis waarvan hij de financiële toestand van de referentiepersoon kan beoordelen, rekening te houden.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag een “betaalspecificatie april 2014” van het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds of ABP (Nederland) heeft neergelegd (cf. stuk 2).

Dat in dit bewijsstuk wordt weergegeven hoeveel pensioen (ABP Keuze Pensioen of AKP) van het ABP(Nederland) de referentiepersoon bruto ontvangt per jaar (8041,44 euro) en per maand (676,42 euro).

Dat verweerder volledig onterecht is vanuit gegaan dat de referentiepersoon het bedrag van 676,42 euro enkel en alleen in april 2014 heeft ontvangen.

Niets is minder waar.

De Belgische referentiepersoon ontvangt maandelijks 676,42 euro AKP tot een volgende wijziging van haar persoonlijke situatie of “per 1 april wijzigingen” welke haar worden gemeld via een “betaalspecificatie” (cf. stuk 2, achterzijde) .

Verzoeker wil dus benadrukken dat een “betaalspecificatie” enkel wordt verstuurd naar de referentiepersoon door het ABP Nederland wanneer het brutobedrag wijzigt.

Dat derhalve verweerder niet grondig de door verzoeker neergelegde bewijsstukken heeft doorgenomen en dus de door verzoeker neergelegde bewijsstukken op een verkeerde manier heeft beoordeeld en geenszins rekening gehouden met de volledige inhoud van het bewijsstuk.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht

2.

Dat voorts verweerder onterecht stelt dat de door verzoeker neergelegde jaaropgave 2013 niet recent genoeg is.

Dat immers de Belgische referentiepersoon pas in januari van het daaropvolgend jaar een jaaropgave van de Sociaal Verzekeringsbank (SVB) ontvangt.

Dat derhalve verzoeker niet anders kon dan de jaaropgave van 2013 neer te leggen nu hij nog niet in het bezit was van de jaaropgave 2014 (die de referentiepersoon pas in januari 2015 heeft ontvangen) (cf. stuk 3).

Dat de jaaropgave van 2013 derhalve het meest recente bewijsstuk is welke verzoekers referentiepersoon aangaande het pensioen van de Nederlandse Sociale Verzekeringsbank heeft ontvangen.

Dat verweerder derhalve gehouden was wel degelijk rekening te houden met dit door verzoeker neergelegde bewijsstuk (jaaropgave van 2013).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

3.

Dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zo ontvangt de Belgische referentiepersoon volgende inkomsten :

Van het SVB (‘Sociale Verzekeringsbank-Nederland) 10.647,00 euro voor het jaar 2013 en € 10.210,00 euro voor het jaar 2014 (cf. stuk 3)

Van het ABP (‘Algemeen Burgerlijk Pensioensfonds’ - Nederland): 8.117,04 euro voor 2013 en € 8.106 euro voor 2014 (cf. stukken 2 en 4).

Van de Rijksdienst voor Pensioenen in België (RVP): 166,25 euro voor 2013 en € 168,81 euro voor 2014 (cf. stuk 5).

Dit betekent dat de Belgische referentiepersoon voor het jaar 2013 een bedrag van 18.930,29 euro in het totaal heeft ontvangen, hetgeen maandelijks 1.577,52 euro bedraagt.

Voor het jaar 2014 kreeg Belgische referentiepersoon een bedrag van 18.484,81 euro hetgeen maandelijks 1.540,40 euro bedraagt.

Dat derhalve de Belgische referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

4.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige inkomsten van verzoekers referentiepersoon, en dus ook met de (inhoud van de) bewijzen van verzoekers neergelegde stukken geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

5.

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse,

in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota's met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Voorts stellen verzoekers dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoekers die determinerende motieven genoegzaam kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers tonen geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift nieuwe stukken voegen (stukken 3, 4 en 5) dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat voormelde stukken niet werden voorgelegd aan verwerende partij. Bijgevolg, kon zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met die nieuwe overtuigingsstukken, zodat verzoekers deze stukken thans niet dienstig kunnen aanvoeren. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift wensen te laten uitschijnen, is verwerende partij er geenszins van uitgegaan dat de referentiepersoon het bedrag van 676,42 euro enkel in april 2014 heeft ontvangen. Behoudens het feit dat het netto-bedrag 642 euro bedraagt, dient te worden opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoonde dat verwerende partij er wel degelijk van uitgegaan is dat het een maandelijks uitgekeerd bedrag betreft. Omtrent die 642 euro wordt immers het volgende gesteld:

“Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische referentiepersoon voor haar alleen al ver onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als zichzelf te garanderen. Bijgevolg kan de referentiepersoon geen andere personen te laste nemen.”

Verzoekers uiten kritiek, doch tonen met hun betoog niet aan dat het kennelijk onredelijk of foutief is van verwerende partij te oordelen dat de inkomsten die uit de jaaropgave 2013 blijken niet aanvaard kunnen worden daar ze niet recent genoeg zijn.

Verzoekers die hun aanvraag indienden op 16 juli 2014, kunnen niet ernstig voorhouden dat de inkomsten uit 2013 een voldoende recent beeld zouden geven van de inkomsten van de referentiepersoon op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is ongegrond.”

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid dan ook om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.4. De Raad stelt vast, op basis van de stukken van het administratief dossier, dat verzoekers op 16 juli 2014 drie aanvragen om verblijfskaart indienden in functie van een Belg, met name als descendenten.

De vragen tot gezinshereniging dienen te worden beoordeeld in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

3.5. *In casu* wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon voor haar alleen al ver onder de armoedegrens ligt en dat rekening houdend met het feit dat verzoekers eveneens van dit inkomen moeten kunnen leven, dit inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoekers als de referentiepersoon te garanderen. Bijgevolg besluit de gemachtigde dat de referentiepersoon geen andere personen te laste kan nemen.

Eén van de kernpunten van verzoekers' betoog is dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde een behoefteanalyse heeft uitgevoerd in het kader van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat in de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dewelke de juridische grond is waarop de drie bestreden beslissingen zijn gebaseerd, niet wordt gerefereerd naar de armoedegrens.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Hieruit blijkt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel wordt verwezen naar artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie waarbij wordt gesteld dat aan de voorwaarden wordt geacht te zijn voldaan als de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in voormeld artikel.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen kan niet worden afgeleid of de gemachtigde van oordeel is dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet aan het bedrag van 120% van het leefloon voldoen nu enkel naar de armoedegrens wordt verwezen.

Zelfs als wordt aangenomen dat de gemachtigde van oordeel zou zijn dat niet aan de voorwaarde van de 120% van het leefloon zou zijn voldaan, dient er op te worden gewezen dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (GwH 26 september 2013 nr. 121/2013, B.55; RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

3.7. Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers: *“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”*.

Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de Belgische referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de betreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is de gemachtigde verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 *« il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.”*)

3.8. De Raad bemerkt geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissingen dat de gemachtigde is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van de verzoekers. Een behoefteanalyse blijkt niet.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekers en de Belgische referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geven de verzoekers in hun verzoekschriften concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve in gebreke gebleven om een behoefteanalyse, zoals vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet, uit te voeren. De bestreden beslissingen tot weigering van

verblijf zijn dan ook niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. Daar de bestreden beslissingen niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand zijn gekomen, missen de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden bijgevolg een deugdelijke materiële grondslag.

In de nota's van de verwerende partij kan geen enkele relevante repliek worden bespeurd. De verwerende partij antwoordt gewoonweg niet op dit betoog van verzoekers.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dienen te worden vernietigd, leidt in de voorliggende zaken tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 22 januari 2015 werden betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekers zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of hun aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2015 (bijlagen 20), worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES